

זהות שאבדה

סוריאליסטי

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

©

טלפון: 03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

תקציר: בעולם דיסטופי בו מגפה מסתורית פגעה בפוריות הגברים, משפחות רבות מתפוררות, גברים רבים מתערערים נפשית. כולם נאחזים בבדל תקווה אחרון, שמועה על מכתב עם תוצאות בדיקה מעודדות שנשלח לגבר הפורה היחיד. עילי, האישה הצעיר עלי אדמות, שנולד עם מום שמונע ממנו לבוא בחברת אנשים, מחכה גם הוא נואשות לבשורה שתהפוך את מזלו ובתוך כך מנסה להתמודד עם נטישתו של אביו.

הערת המחזאי

לאורך כל המחזה עילי בנם של אודיה וקרני, לא מראה/חושף את הצד הנגוע של פרצופו רואים רק את הצד הבריא. כאשר הוא מפנה את צידו הנגוע הוא מקפיד לכסות בעזרת קפוצ'ון (צמוד לעליונית שהוא לובש) כדי למנוע את מראהו של הצד הלא כל כך של פרצופו. בעל תווים של ביבי-פייס.

***חשיפת הפנים לפי שיקולו ותפיסתו של הבמאי.**

הדמויות לפי סדר הופעתן:

אודיה	-	אם
עילי	-	בן
קרני	-	בעלה של אודיה

תמונה 1

פונה בפרופיל (הצד הטוב שלו) לכיוון הקהל.

עילי: אני חיי בארץ ירוקה בצמחייה, האנשים בה חדלו להתקיים כל יום בקצב הולך וגובר. יש רק לוויית.

היום, הגעתי לשלבים שרבים הגיעו אליהם לפניי: וויתור, כניעה, בריחה, רצון להימלט מהעיני התדמיתי שהאדם יצר לעצמו ולחברה. לפעמים אני רוצה להמשיך להתמודד עם עצמי... אני רוצה לרוץ ולהשתולל כמו כלב ששחררו לו את הרצועה.

אבל לאן?

אני אומר לעצמי שחרר, השתחרר, צא קצת ליהנות מהחירות, אתה כמו תינוק שחופן באצבעותיו הקטנות את שערותיה של אמו ולא מרפה. שחרר!

אבל לאן?

מאז שנולדתי ועד היום לא נשמע קול תינוק בוכה חבוק בזרועות אמו. מאז שנולדתי לא נראה תינוק מצמיד את שפתותיו לפטמת אמו ויונק. שנים רבות נשים לא ידעו מהו גבר פורה ושדיהן הצטמקו. נשים אינן יודעות אם הן יכולות ללדת, כי לא בא זרע פורה לתוך רחמן.

גברים ונשים מזמן כבר לא מתחבקים בלילות, הם מחבקים כריות. ובארץ אין ילודה... תושביה חיים באדישות וקור רוח, מזמן עברו את רף הדיכאונות הייאוש והחרדות.

חוקרים ברחבי העולם חוקרים, אף על פי שברור לכולם שהמגפה פרצה בגלל: (מתחיל למנות את הסיבות בזו אחר זו, וכמעט בנשימה אחת) נדודי שינה, תרופות, פירות וירקות מהונדסים, עלייה בזיהום האוויר, עלייה בטמפרטורה, מכנסיים הדוקים לאשכים, מזון עם חומרים משמרים, ריסוסי מזון, נס קפה, קוקה קולה צבעי מאכל למיניהם, אלכוהול, השמנת יתר, סמים, אוהו... והרשימה עוד ארוכה – נגמרה לי הנשימה. כל הגורמים האלה ועוד, במהלך השנים יצרו וירוס שקטל את הזרע של הגברים. והחוקרים ממשיכים לנסות לחקור את סיבות הפסקת פוריותו של הגבר.

כמו כל הגברים, בנעוריי שלחתי דגימת זרע לבדיקות מעבדה, ועדיין לא הגיעה תשובה. מאז שנולדתי לא הגיע "מכתב הפוריות" שכל גבר מייחל לו זה שנים...

ואין נחמה.

השמועות אומרות שהמכתב יצא לנמען.

אף אחד לא יודע מי בר-המזל שזכה לקבל אותו. בינתיים זה לא אני.

האור יורד מעט מעל עילי.

תמונה 2

השיר הבא: אבא של הנר מדוקלם ברקע.

קרני אביו של עילי מגיע מאחורי גבו של עילי ומתחיל לחנוק אותו ולדחוף שיכרע על הברכיים.

"אבא של הנר"

הייתי מעדיף שפתכה אותי בשוט לילה-לילה ולא תחנקה.
מרגיש כאב ואפלוולית בלתי נשלטת.

קרני: (תוך כדי החניקה) נולדת יפה... נולדת יפה, נולדת יפה, נולדת יפה...!

האשר עזב את נשמתו ומחק את הצחוק מעל פני.
כבלת אותי בשרשרת, נעלת והעלמת את המפתח.

עילי: (תוך כדי ניסיון להיחלץ) מה אתה עושה?

למה? למה אבא? למה? למה?...

בגיהנום בו השארתי אותי, לא חפשתי אותך בכל מקום.
המלים המהדהדות "איפה אבא שלי" הפכו לאויב.

קרני: סלח לי בן על מעשי... סלח לי בן, סלח לי בן, סלח לי בן...!

כמו נחש מתחמק אחרי שהוא חונק.
אני הרגתי אותך מליון פעם בדמיוני.

עילי: אבא, א-בל ל-מה? מה עשיתי לך? מה עשיתי לך? מה עשיתי לך...!?

מְכַסֶּה אֶת גּוֹפּוֹ הַמֵּת וַיּוֹרֵק עַל הָעֶפֶר שְׁמַעְלֶיךָ.
זֶה הַתּוֹר שֶׁלָּךְ לְבָכוֹת (בזלזל) אָבָא... שְׁרָצִיתִי לְהָרֵג...
...

קרני: אני מציל אותך... "נולדת יפה-נולדת יפה... נולדת יפה-נולדת יפה"
תישאר יפה. אני עושה מתוך חמלה, מתוך חמלה! מתוך חמלה!...

עילי: לא רוצה חמלה...

קרני: רומנטיקה והתלהבות רגשית לא תהיה לך אף פעם. המוות הוא
התכלית, מספיק לערער ולהתעלם מהסבל שהוא בבלבול, סבל
וחרדות שאתה חש במרבית חיך, לא מגיעים לך חיים שכאלה...

עילי: עצור לרגע... ללא חמלה לא יכולה להיווצר חברה חדשה עם תרבות,
החמלה היא תמצית החיים.

קרני: המוות! המוות!!!... (חונק אותו בכאב וזעקה)

(אודיה אשת קרני נכנסת בבהלה ומתחילה להיאבק להצלת בנה עילי.)

אודיה: (תוך כדי מאבק) עזוב אותו!... אתה השתגעתי?!... ע-זוב או-תו!...
זה האב שאוהב את בנו?! זה הבעל שלחש אהבה?!...!

קופאים במקום. אור יורד.

תמונה 3

לאחר זמן מה. סלון יפה ומושקע.

אודיה (האם) יושבת ומעיינת בנחת במגזין, מדפדפת ומוצאת דף מסקרן.
לאחר מספר שניות הטלפון הביתי מצלצל. קמה באדישות תוך כדי עיון
במגזין, מרימה את השפופרת ומניחה אותה בלי לענות. מתחילה לחזור
למקומה ושוב הטלפון הביתי מצלצל, מרימה את השפופרת ומניחה אותה בלי
לענות. חוזרת למקומה וממשיכה לעיין במגזין.
שקט.

לאחר זמן מה, ניכנס עילי שקוע בעיון בתמונות שבידיו, חוצה את הסלון
בדרכו לחדר אחר.

אודיה מצחקקת לעצמה.

עילי עוצר כאשר הוא שומע את אמו מצחקקת.

אודיה: (מסתכלת עליו) מה?

- עילי:** אני שואל על מה?
- אודיה:** על זה שהשמעתי צחוק קל?
- עילי:** צחוק קל.
- אודיה:** סתם, קראתי משהו.
- עילי:** למה ניתקת את הטלפונים ולא ענית לשיחה?
- אודיה:** נמאס לי מהטלפונים. זהו הצלצול הרביעי או החמישי, אני מרימה שואלת מי זה, ושומעת קולות לא ברורים...חרחורים ושיעולים ככה כל שעה בערך שניים שלושה צלצולים.
- עילי:** (צוחק) זו בטח עוד אחת מהנודניקיות שרוצות לדעת אם "המכתב" הגיע אלי. אבל למה צחקת מקודם?
- אודיה:** סתם צחקתי.
- עילי:** אמא, את אף פעם לא מצחקת סתם.
- אודיה:** בדיוק עכשיו סיימתי לקרוא שיר ב- "כתב העת" האחרון שיצא והוא ככה, מתאים לסגנון הכתיבה שלך, או, והנה באמת הנה אני רואה את השם שלך חתום על השיר. לא סיפרת לי ששלחת שיר לכתב עת.
- עילי:** למה את חושבת שקיבלתי את כתב העת בחינם עד הבית?
- אודיה:** שלחת עוד שירים?
- עילי:** הזמינו אותי לפגישה בשבוע הבא, רוצים שאכתוב בקביעות.
- אודיה:** וואו, איזו התרגשות!, זהו וואו אחד גדול ולא סיפרת לנו כלום!
- עילי:** אני לא יודע אם אלך.
- אודיה:** למה?
- עילי:** אחשוב על זה. בינתיים ספרי למה צחקת על השיר, או בגלל השיר, ואולי זה יצחק גם אותי. (קוראת את השיר)

אמא ואני הפסול

היום חם בחדר, חשך, רואים רק את החשך.
 יושב עצוב ולפעמים קודח,
 אף אחד לא רואה אותי ולא יודע.

(הערת ביניים לעילי) אני רואה אותך כל הזמן.

הרגשתי, נמוד, שפל-קומה וזקוק לחבוק אשה לנחמה,
 לחיות בבית של תקנה, אמא מאדגנת, אתמול, היום ומחר.
 אני מסתכל, רואה אותה בכל פנה צוחקת, כואבת, מאשרת, עצובה.

(הערת ביניים) אהבתי מה שכתבת.

עילי: תמשיכי, תמשיכי...

אודיה: מברכת כנשהיא לא רואה את עצמה במראה.
 רואה אותי עם הפנים המיוחדות הרוטות בזכרונה
 והלב ממשיך להשבר אל תוך התקוות והחלומות.

למה זה עושה אותי עצוב?
 לכל מקום אליו הלכתי - נפלתי...
 לא נצחתי, הפסדתי.

(הערת ביניים) אתה לא הפסדת!

עילי: למה את עוצרת?

אודיה: עם כסוי על פני לא יצאתי לראות את חיי.
 כמה ימים בלי הכסוי ואני מרגיש פגיע, חשוף...
 רוצה לעוף.

בחרתי לא לראות עינים של אחרים,
 לפי אמתי מקרין מבפנים, אני הקרבו,
 חבל שאני לא בנו של החלבון...

עילי: אני עדיין לא מבין מה הצחיק אותך בשיר.

אודיה: זה לא הצחיק אותי במובן של בדיחה.

עילי: אז באיזה מובן?

אודיה: זה זרק אותי לילדות. כשהייתי ילדה קטנה, החלבן שהיה מביא את בקבוקי החלב שעשויים מזכוכית עם פיית בקבוק גדולה ומכסה אלומיניום - הוותיקים יודעים מה זה, הבקבוק נעלם מזמן מהארץ (כמו הרבה דברים אחרים), אני הייתי פוחסת/מועכת ככה באגודל את מכסה האלומיניום, מסירה אותו ומלקקת את הקרם השמנוני שהיה צף למעלה, זה היה חמאתי נעים, מלטף את הלשון ומחליק לגרון, ואימא שלי הייתה משתגעת מזה. לדעתי יהיו הרבה אנשים שיזדהו עם השיר.

(עלי ממשיך ללכת לכיוון החדר שממול, עם קצת צליעה.)

אודיה: (שעוקבת אחריו במבטה.) למה אתה גורר את הרגל?

עילי: נעים לי לגרור.

אודיה: הנעל לוחצת?

עילי: לא.

אודיה: הרגל כואבת?

עילי: לא.

אודיה: אולי לא קצצת את הציפורניים ולכן לא נוח לך שם?

עילי: נוח.

אודיה: אולי הרפידה לא יושבת טוב? תן לי לבדוק.

עילי: יושבת טוב מאוד.

אודיה: או הגרב התקפלה בתוך הנעל?

עילי: הכול תקין אמא.

אודיה: אם הכול תקין למה אתה גורר את רגל?

עילי: אני מנסה לגרור רגל בכל צעד שאני עושה, ובד-בבד אני מנסה להרחיב את הנחיריים שלי כמערות, וכך אני מכניס יותר חמצן לריאות.

אודיה: (משתעשעת) נורא מצחיק. תמשיך לשעשע את עצמך.
(אחרי פאזה קטנה) לקנות לך נעליים אחרות?

עילי: מה פתאום. תני לי ליהנות.

אודיה: אני אוהבת את חוש ההומור שלך.
(מסתכלת עליו בהערצה) אני מאוד גאה בך.

עילי: אני שואל את עצמי שאלה שמנקרת לי במוח זמן רב. אם יופי חיצוני נמוג במהירות, למה כיעור חיצוני לא נמוג באותה מהירות?

אודיה: כיעור הוא... עזוב זה לא חשוב.

עילי: תמשיכי.

אודיה: רציתי להגיד משהו לא מעניין.

עילי: אמא, אצלך אין דבר כזה "לא מעניין"

{אודיה מתעלמת.

שתיקה קלה.}

עילי: אני מחכה, את יודעת שאני לא ארפה ממך.

אודיה: לכיעור וליופי מתרגלים.

עילי: זה הכול!?

אודיה: כן.

{עילי נועץ בה מבט וחוזר להסתכל בתמונות}

אודיה: על איזה תמונות אתה מסתכל?

עילי: על תמונות מן העבר. ראיתי תמונה שלך ושל בעלך כשהייתם צעירים, לא נראיתם כל כך מאושרים.

אודיה: תראה לי.

{עילי מראה לה}

אודיה: אה, התמונה הזאת? ... באותו יום שיגעו אותי ואת אבא שלך, תעמדו ככה, לא ככה יותר צמוד, חייכו זה לזו חיוך גדול! ככה, לא ככה, חיבוק טבעי-טבעי... זה לא טבעי! תגידו צ'ייזזז... הפכו אותנו לרובוטים.

עילי: מה היה לך רישיון על אופנוע?

אודיה: מה פתאום. זה היה בשביל הפוזה.

עילי: מצאתי פה אחת מוצלחת ששווה להגדיל ולמסגר.
(מראה) תראי איזה צילום יפה שלך ושל מרינדה השכנה שלנו היפה...
אלוהים נגע בה.

אודיה: אתה רוצה להגדיל אותה בגלל מרינדה.

עילי: זה לא בושה, לכל אחד כמעט יש שכנה, ושלי היפה ביותר.
אמא תראי כמה שהיא יפה.
(פונה לאלוהים) אלוהים, אני רוצה לפגוש אותך וללחוץ לך את היד.

אודיה: ומה תגיד לו?

עילי: "אחרי שנים של חוסר פריון והיעדר ילודה, שלח אלי את "המכתב" שיקשור ביני לבין מרינדה שכנתי היפה, עליה אני לא מפסיק לחלום לילות וימים"
(לאודיה) הגיע הזמן לשינוי. נמאס לראות סרטים של זוגות מתנשקים ולהרגיש זרמים בשפתיים עד שהן בוערות לי. מגיע לי להביא תינוק ראשון ממרינדה בדור הזה, למרות שלעמוד מול אישה יפה כזאת תהיה משימה קשה עבורי. (לאלוהים) מה אתה אומר?
(מחכה לתשובה. מתנהג כאילו הוא שומע את אלוהים.)
אהה, אהה... אהה... לא הבנתי כלום, אבל אזרום עם מה שאמרת.

אודיה: מה לא הבנת?

עילי: הוא ענה: "מקום הולדתה, גנים פלוס סביבה ו/או טבע פלוס טיפוח, מזג אוויר שמש וירח... כל המרכיבים האלה השפיעו על היופי שלה" כאילו שאני לא חיי עם אותם נתונים סביבתיים. לכי תביני אותו.

אודיה: בעבר הרחוק ראיתי הרבה הורים מכוערים שילדו ילדים הרבה יותר יפים מהם.

עילי: הביטוי "ילדו ילדים" נמחק מהלקסיקון זה שנים. את בכלל זוכרת לידות? איך נראה תינוק, איך נשמע בכי של תינוק?!

- אודיה:** לפעמים רק בחלומות. או כשהחתולים מייללים נשמעים כמו תינוקות.
- עילי:** את בכלל זוכרת שהייתי פעם תינוק?
- אודיה:** או... היית תינוק שכולם בשכונה עצרו את נשימתם כדי להתבונן בך.
- עילי:** טוב שאת אומרת "היית", אל תשכחי שהייתי גם התינוק האחרון שנולד. וחוץ מזה, כיעור תמיד מסקרן אנשים. (מגיש לה תמונה) הנה אחת מהן.
- אודיה:** (לאחר עיון בתמונה) היום יש בך יופי עמוק יותר. (מחזירה לו התמונה)
- עילי מחייך ותוך כדי שהוא הולך ממנה פתאום אודיה נזכרת.**
- אודיה:** אתה הולך להעיר את אבא שלך?
- עילי:** לא, מצדי שימשיך לישון.
- אודיה:** טוב אני אלך... (פתאום נזכרת וחוזרת). אוי! רגע!
- עילי:** אני לא הולך.
- אודיה:** כמעט שכחתי... (ממהרת להוציא שקית) טוב שנזכרתי.
- עילי:** מה קרה?
- אודיה:** הבאתי לך מתנה מיוחדת מאוד שלא קיימת בשוק. אני רוצה שתשתמש בה לפני שאבא שלך ייכנס ונראה מה תהיה תגובתו.
- {אודיה מוסרת לו חבילה קטנה ובה כובעון}**
- עילי:** מה זה?
- אודיה:** מתנה ממני, תפתח.
- עילי:** (פותח. בוחן.) מה זה?! כובעון אדום? זה נראה כמו תחתון חצוי.
- אודיה:** אתה מחזיק הפוך. זהו מין כובעון חצי פנים שמצאתי בחנות יד שנייה.
- עילי:** יד שנייה?
- אודיה:** עבר כביסה חיטוי. אין למצוא דברים כאלה ביד ראשונה.
- עילי:** (בוחן את הכובעון) אבל איך חובשים את זה? מה זה?!

- אודיה:** זה כיסוי מיוחד, מין חצי קפוצ'ון.
- עילי:** זה נראה כמו (שם על חזהו) חזייה הזויה בלי פרופורציה.
- אודיה:** (לוקחת ממנו את הכובעון) בוא עמוד רגע מולי...
- {עילי נרתע מעט}
- אודיה:** מה אתה פוחד? עמוד רגע בשקט...
- עילי:** אני לא מעוניין.
- אודיה:** בוא מה אכפת לך לנסות? אולי תופתע מעצמך.
(מלבישה לו את הכובעון)
חשבתי שזה יכול להתאים לך...
(מסיימת לחבוש לו את הכובעון) בול בשבילך, ממש בול בשבילך!
רגע, אני אביא מראה... (הולכת להביא מראה).
אתה תיכף תראה איך הוא יושב עליך מצוין, ולדעתי מעכשיו תוכל להיות רגוע, חסר דאגות וללכת לפגישה שהזמינו אותך אליה.
- עילי:** את חושבת שבעליו הקודם של הקונדום הזה היה כמוני?
- אודיה:** עושה רושם שהוא יצא מהבית. תסתכל על עצמך בראי.
- עילי:** (מסתכל) אנשים יחשבו שאני איזה פיראט אדום מטומטם נחת ושמבקש תשומת לב... מצטער לאכזב אותך, אבל זה לא בשבילי, אני מרגיש עם הדבר הזה כבד בפנים, כאילו החלק השרוף של האורז שבתחתית הסיר נמצא על הפנים שלי.
(מסיר את הכיסוי וזורק אותו).
- אודיה:** הגיע הזמן לעשות צעד קטן ראשון, לאסוף את כל כוח ולנסות לעזור לעצמך.
- עילי:** אם אני מזדעזע לראות את עצמי, איך אחרים לא יזדעזעו?
- אודיה:** קצת מוטיבציה.
- עילי:** אין לי מוטיבציה. השלמתי עם מה שאין לי מזמן.
- אודיה:** אם היית משלים היית יוצא. הגיע הזמן שְׁתַּפְּתַח לאנשים. תחשוב לרגע, האם צלקות צצות מעצמן או שאנחנו גורמים להן לבלוט?

- עילי:** אני נולדתי לפני האלה.
- אודיה:** אתה יודע בדיוק למה התכוונתי. תרגיש יפה... החיים קצרים... מה יש לך כבר להפסיד? תנסה.
- עילי:** אני לא רוצה להיפתח לאנשים. את יכולה לחשוב שאני יפה, את יכולה להגיד לי שאני יפה, אבל אני לא יפה!
- אודיה:** יש כל כך הרבה דברים שאתה מחמיץ...
- עילי:** (קוטע אותה) לא רוצה לצאת! לא רוצה לעשות כלום!
- אודיה:** אל תדגור במקום. החיים הם כבר לא מה שהיו פעם. אתה נמצא עכשיו בגיל הנכון, לך צא תהנה ממה שיש, ממה שנותר. בחוץ יקבלו אותך איך שאתה, לאף אחד כבר לא אכפת איך השני ניראה. מעטים האנשים ששמים לב למראה של האחר, הם נהנים מהרגע. מקבלים הכול! תכיר חברים. כולם חוגגים את החיים היום, כי אולי לא יהיה מחר, והם צודקים.
- עילי:** אחוגג כשאקבל את המכתב. מבטיח לך שאצא גלוי פנים ובלי קפוצ'ון. וכול הנשים יחזרו אחרי.
- אודיה:** לכן תצא ובנה מערכות יחסים כלשהי, מי יודע? אולי המכתב לא יגיע בכלל ולא ייוולד דור המשך. שכח מזה! נשים ימשיכו לא להרות, ועדיין ימשיכו לצפות יומיום למכתב שיציל את הרחם היבש שלהן. אין טעם לחכות לנשיקת צפרדע שתציל אותך. אני בטוחה שאתה יכול לחשוב על כמה דברים שגורמים לך לזרוח, צא ותוכיח לעצמך.
- עילי:** מה את חושבת שעושים קליק וזה עובד? את סתם מבלבלת לי במוח!
- אודיה:** כולם פגומים.
- עילי:** אבל אני מוצר שפג תוקפו ואני האחרון על המדף!
- אודיה:** לכולם פג התוקף, אתה אפילו לא מנסה להרים את עצמך.
- עילי:** אנשים כמוני, הוריהם שמו אותם במוסד מיוחד?!
- אודיה:** היום כולנו מרגישים חיים במוסד מיוחד, ואתה לא האדם היחיד בעולם שנראה כך!
- עילי:** הייתם צריכים להעלים אותי כשראיתם שפניי מתכערים מיום ליום!

אודיה: אתה בהחלט יכול להתגאות במתנה הנפלאה שהבאתי, ללבוש אותה ולצאת קצת להתאוורר מחוץ לבית ותראה שיש שם עוד אנשים מכוערים. הכיעור הפנימי שלהם עולה על כל כיעור חיצוני שלך! זה לא הוגן לחשוב שרק אתה האחרון על המדף ואף אחד לא רוצה אותך. עכשיו לך תעיר את אבא שלך ונראה מה הוא יגיד על הקפוצ'ון וגם על השיר שהתפרסם.

עילי: דעתו ממש לא מעניינת אותי.

אודיה: (קוראת בקול) קרני... אתה ער?
(לעילי) לך להעיר אותו, הוא ישן מספיק.

עילי: שימשיך לישון, זה החופש שלו. תני לו להתפנק קצת.

אודיה: זה כבר יותר מדי. טוב, אני אגש להעיר אותו.

{אודיה יוצאת וחוזרת מיד.}

אודיה: (מופתעת) הוא לא בחדר.
{מתחילה לחפש בכל החדרים, יוצאת ונכנסת.}

אודיה: (מכול חדר) קרני... איפה אתה?
(חוזרת. לעילי) הוא לא נמצא... בוא, עזור לי...

עילי: תלכי לראות באמבטיה, אולי אחרי ההוא הבין מה שעשה לי, הוא החליט לתלות את עצמו.

אודיה: עילי, מספיק עם השנאה התהומית הזאת! עבר מספיק זמן מהאירוע והגיע הזמן לשכוח!

עילי: לעולם לא אשכח את הידיים האכזריות שלו.

אודיה: (יוצאת לכיוון האמבטיה קוראת.) קרני... (חוזרת) הוא לא באמבטיה.

עילי: אם את כל כך דואגת לו, צלצלי אליו.

{אודיה מחייגת. צלצול הנייד של קרני נשמח מחדר השינה.
אודיה הולכת לחדר שינה מציצה וחוזרת עם הנייד ביד.}

אודיה: מוזר, יצא בלי הפלאפון.

עילי: יכול להיות שהחליט לסיים את החופשה וללכת לעבודה.

אודיה: לא יכול להיות, למה הוא לא לקח את הנייד לעבודה? הוא תמיד לוקח אתו את הנייד לעבודה.

(מחייגת לעבודה. בטלפון) שלום, אפשר לדבר עם קרני?...

זאת אודיה אשתו...

לא?...

בטוח שלא?...

טוב, תודה...

כן, הכל בסדר...

(סוגרת. לעילוי) משהו מוזר קורה.

עילי: את ישנה אתו באותו חדר ולא הרגשת שיצא?

אודיה: כנראה שיצא מוקדם ולא הרגשתי.

מעבר מוזיקאלי תוך כדי שהאור יורד

תמונה 3

לאחר זמן מה. הטלפון הבית מצלצל. אודיה ממהרת להרים את השפופרת.

אודיה: הלו... קרני?...

מי זה...? הלו, מי שם?...(מנתקת)

עילי: (נכנס) מי זה היה?

אודיה: לא יודעת. שמעתי רק הממ...המהם... ואין לי כוח להמהומים.

עילי: את יודעת, אני אפילו לא מצטער שהוא נעלם. הוא מעולם לא הודה

ולא הביע צער או חרטה על זה שהוא חנק וניסה לרצוח אותי.

אודיה: העיניים שלו הביעו חרטה. הוא טעה והוא יודע שטעה כמו שהרבה

הורים טועים, ולא ידע איך להביע התנצלות!

עילי: ראיתי את העיניים שלו כשהוא בא לחנוק אותי.

(יחד עם קולו של קרני) "נולדת יפה-נולדת יפה"

וחונק-חונק ללא רחמים...

חבל שהגעת בזמן והצלת אותי.

אודיה: הוא לא באמת רצה לחנוק אותך, הוא הוציא תסכול...

עילי: להוציא עלי?!!

- אודיה:** מתוך אהבה אליך.
- עילי:** חחח... מתוך אהבה...
- אודיה:** די עם זה, לא צריך לשנוא כל החיים. כשישוב תוכל לדבר אתו.
- עילי:** הלוואי ולא ישוב.
- אודיה:** אפילו במחלקת נעדרים לא התרגשו מהיעדרותו.
(פתאום לעצמה) אולי חטפו אותו?
- עילי:** מי הוא שיחטפו אותו?
- אודיה:** בעצם למה שיחטפו?
- עילי:** (מכריז) ברח!
- אודיה:** ברח?
- עילי:** מהבושה!
- אודיה:** אולי הוא קיבל את... לא, לא יכול להיות. הוא עזב בגלל אווירת הנכאים, כמו גברים רבים כשהרגישו את המצוקה מכרסמת בהם והתסכול, הגיעו למסקנה שאין להם סיכוי להיות רלוונטיים והתחילו להתנהג בצורה מאוד פלגמטית, נעשו אדישים בגלל שלא עמדו בלחץ... אנשים משתגעים, קמים ונעלמים. הפחד הזה מרחף מעל כולם, זה לא דבר חדש, זה עוד ילך ויחמיר. גם במחלקת חקירות הנעדרים כבר לא מתייחסים למקרים בכובד ראש. אבל אסור לנו להוריד את הראש.
- בוא נצא אנחנו לחפש אותו, נספר גם לחברים שיעזרו.
- עילי:** די! את מתחילה להגזים! את יודעת שאין לי חברים! ולא רוצה חברים!
- אודיה:** טוב יותר להסתגר בבית בתוך הבועה שיצרת לעצמך?
- עילי:** אני מבלה.
- אודיה:** כן? איך?!
- עילי:** בדרך משלי.
- אודיה:** באיזו דרך? ... של כלום! צא לנשום אוויר, בוא נחפש, תערוך קניות לבית, תתמקח בשוק על מחיר המלפפונים. אתה לא שונה מאחרים.

- עילי:** אמא. בואי ואגלה לך סוד.
אני שונה!
- אודיה:** הגוף שלך דורש שתרוץ, תקפוץ, כמו שעושה עגל ביום שהוא יוצא לעולם. לך תרקוד, תשתטה, תשתכר, שיצחקו עליך, שתצחק על כולם, תחווה כל מה שאתה יכול, ה-כול! לך תגנוב, תשדוד בנק! העיקר שתתחיל במשהו!
נסה להתמקד במעשים במקום בַּמְרָאָה.
- עילי:** את יודעת שהפכת לנודניקית?
- אודיה:** אתה יודע מה? לך תבקר את מרינדה השכנה היפה, תמציא סיבה ולך אליה, תגיד לה שחסר לי קצת סוכר... לך תראה לה שאתה לא מכוער כמו שאתה חושב.
- עילי:** אני מכוער עד כאב. אני שחור בפנים כמו שדה שרוף. את יודעת שלפני כעשר שנים העמדתי את עצמי במבחן ונסעתי בקרונית?
- אודיה:** זוכרת טוב מאוד את היום הזה כשחזרת מאושר.
- עילי:** ממש לא! זייפתי.
- אודיה:** אוקיי, צא לזייף!
- עילי:** לא יוצא!
- אודיה:** פעם היית נועז יותר. יצאת וכשחזרת ראיתי אותך וחשבתי לעצמי, איזה יופי, פתחת את הדלת החוצה לחיים.
- עילי:** כנער, הייתי נועז יותר והחלטתי להראות את פרצופי האמתי... (תוך כדי צחקוק) התיישבתי במושבבים הזוגיים שבקרונית, (במושבבים שפונים אחד אל השני) הסרתי את הקפוצ'ון. כל הנוסעים שישבו מולי ולידי ברחו ממני במן פרצוף מכוער משלי.
- אודיה:** אתה רואה שיש יותר מכוערים?
- עילי:** רק ילדה אחת נשארה לשבת ונעצה בי מבטים. אימא שלה קראה לה... היא לא ענתה. "זה כואב לך?" היא שאלה. הסמקתי. "אני יכולה לגעת?" נגעה. הרגשתי יד ענוגה. חייכתי, קמתי וירדתי מהקרונית.
- אודיה:** ומאז במשך כל השנים אתה חי בפחד? זאת לא סיבה לעצור את החיים שלך!

עילי: יהיה קשה לגרור אותי מחוץ לבית.

אודיה: זהו? הפכת לתבוסתן!

עילי: אימא, איזה מין אדם אני?

אודיה: אדם שכואב לו לגעת בעולם ורק קורא ספרים או צופה בסרטים ומחכה למכתב שלא יגיע!

עילי: חשבתי שתגידי לי משהו אחר, אבל את ממשיכה לנגן את אותה מנגינה.

{עילי מכסה ראשו הרגיל שלו, פונה ויוצא בכעס לחדר שלו.}

אודיה: (קוראת אחריו) תינוקות מכוערים הופכים לילדים יפים.

עילי: (מבחוץ) ואצלי קרה בדיוק להפך...

מעבר מוזיקאלי תוך כדי שהאור יורד.

תמונה 4

לאחר זמן מה.

אודיה מגרשת זבוב בעזרת מגבת.

עילי נכנס כשהוא שוב מעיין בחבילת התמונות שבידו ומשמיע כחכוחים.

עילי: אמא, מה את עושה?

אודיה: הזבוב הזה... שמת לי לב שהזבובים בזמן האחרון עפים מהר יותר...

עילי: עזבי אותו. ככל שתנסי להפיל אותו הוא יטוס מהר יותר.

אודיה: רוצה קפה?

עילי: לא.

אודיה: למה הפרצוף החמוץ הזה?

עילי: החלומות בלילות האחרונים התחילו להטריד אותי מאוד, ומהבוקר אני לא מפסיק לחשוב על זה.

אודיה: שוב על אביר?

- עילי:** חונק ולא מרפה, ואת מלטפת אותי ומנידה ראש ש"זה בסדר" תוך כדי ואת לא מנסה להציל אותי, ואני מתעורר מזיע עם קוצר נשימה.
- אודיה:** אתה צריך להשלים עם זה שהוא איננו, ככה הוא כבר לא יכול לעשות לך כלום.
- עילי:** בדרך כלל בחלומות, את האלפא של עדר השועלים ואני הולך אחריו בעיניים עצומות ואני משלים עם בריחתו של שועל...
(באופן פתאומי ועצבני הוא מתחיל לפזר מספר תמונות על הרצפה.) אני אפילו שמח שהוא נעלם... נמאס לי... אני עייף מהדרמות..
- אודיה:** אתה עייף מהדרמה? או מהדרמטיזציה שאתה עושה?!
- עילי:** ראית אותו יום לפני שהוא נעלם?
- {אודיה לא עונה חסרת אונים, אוספת את התמונות.}
- עילי:** ראית איך הוא היה חיוור כמו איזה מת מהלך... עיניים קרות ומרוחקות, כאילו הסתיר משהו שלא רצה שנדע עליו.
המבטים שלנו נפגשו במקרה, הוא הסתכל לי ישר בעיניים וכנראה שזיהה שאני רואה בו משהו מוזר, ומיד הפנה את מבטו הצידה.
- אודיה:** אחרי ככלות הכול, הוא הרגיש כמו כולם. אני לא מוציאה מכלל אפשרות שהוא התאבד כמו רבים שעשו לפניו. צריכים וחייבים לכאוב, אבל צריכים וחייבים להמשיך לסלוח ולחיות הלאה!
- עילי:** גם אם הוא התאבד, ההתאבדות אינה מעלימה את הכאב שגרם לי.
- אודיה:** דו! מה שנעשה כבר עבר. תפסיק עם החפירות האלה. בריאות הנפש חשובה בימים אלה.
- {בינתיים, עילי מתנתק, מדבר לעצמו ומעלעל בתמונות.}
- עילי:** מנקודת מבט אנוכית גרידא, אשמח לגלות שהוא מת באמת.
- אודיה:** שמעתי אותך, איך אתה מדבר? הוא היה אבא שלך!
- עילי:** את עוד מגנה עליו? (מגחך לעצמו) אפשר לחשוב שניתנת לי האפשרות לראות אותו מת.
- אודיה:** לא רצית לצאת לחפש אותו.

- עילי:** (מתייחס לאחת התמונות ופונה לאודיה) או, הנה את רואה? זאת תמונה שלו... (קורע ומפזר) עוף לי מהעיניים.
- אודיה:** מספיק!
- עילי:** והנה עוד אחת מכוערת... (קורע ומפזר) ועוד יותר מכוערת... (ממשיך לקרוע ולפזר באוויר.)
- אודיה:** מה קורה לך? אתה נפלת על השכל?!
- עילי:** (ממשיך לפזר) עוד אחת...
- אודיה:** (מתקרבת, עומדת מולו ומזהירה.) תפסיק עם זה מיד! תן לי את התמונות! עילי תן לי את התמונות או תפסיק לקרוע, אלה המזכרות שנשארו לנו מהעבר אל תקרע לי את העבר! (בכעס) תאסוף את התמונות או שתלך להתעסק עם התחביבים האחרים שלך! למה אתה מעניש אותי? צא החוצה, לך לסופר-מרקט, תחטוף פיצוחים מהמגשים העמוסים. תזלול עד שיתפסו אותך. שיזמינו לך משטרה. לך שחרר אנרגיה! שיהיה לך קצת א-ק-שן בחיים!!!
- עילי:** (בתרועת ניצחון תיאטרלית. משחק אביר.) ובסוף אחשוף את פרצופי, ומנהל הסופר-מרקט ירחם עלי וישחרר אותי.
- אודיה:** (בקול רם ובזעם.) צא! ת-ע-ש-ה מ-ש-הו עם עצמך! זה משגע אותי לראות אותך כל הזמן מול העיניים שלי בבית!
- עילי:** אולי גם את רוצה לנסות לחנוק אותי?
- (הטלפון בבית מצלצל. אודיה ממהרת להרים את השפופרת.)
- אודיה:** (ממשיכה את הכעס בטלפון) "הלו... אני מזהה את הקול שלך, נודניק... אל תגיד לי להקשיב... תפסיק, זאת בדיחה גרועה... אתה רוצה שאני אשלח אליך את..." (מנתקת)
- עילי:** מי?
- אודיה:** לא יודעת. קול מעוות, חולני.

{הטלפון בבית שוב מצלצל. עילי ממהר לענות.}

עילי: תקשיב לי! תפסיק להטריד אותנו!

אתה נובח על העץ הלא נכון...

פה זה לא "בית..."

זה לא! (טורק את השפופרת)

{הטלפון שוב מצלצל}

אודיה: (מרימה את השפופרת בכעס) מי זה? ...

(מקשיבה)

לא הגעת - ל"בית יגעת"?

לא מצאת...

כן, אנחנו משפחת בן אמיר...

קרני? כן... הוא נעלם...

עילי: תני לי לדבר.

אודיה: (מסמנת לו שלא להפריע לה להקשיב.) "בית יגעת ומצאת" ...?

אהה... (מקשיבה הרבה זמן ורושמת כתובת)

אהה... אהה... אהה...

טוב אני אגיד לעילי. (מניחה את השפופרת)

אבא שלך חי, ועכשיו הוא נמצא במקום שנקרא; "בית יגעת ומצאת"

ברגע זה הוא לא מסוגל לדבר, המשגיח שלו דיבר איתי.

עילי: הוא זה שהשמיע כל הזמן הזה את הנביחות בטלפון?

אודיה: עילי, די! לא מתאים לי הדיבור הזה!

הוא מבקש שנבוא.

עילי: אני לא הולך לבקר אותו.

אודיה: תגיד, אתה רוצה לסגור מעגל?

{עילי שותק}

אודיה: בוא נלך, יש לו משהו חשוב להגיד.

יש בעיה סבוכה שהוא רוצה לפתור, אם נמהר, נספיק לראות אותו.

עילי: מה זאת אומרת נספיק? הוא הולך למות?

אודיה: אני לא יודעת... אנחנו לא יכולים לשפוט אותו עכשיו. נלך לסגור את החור השחור ואולי תפסיק לחלום עליו.

{אודיה מפנה מבט אל עילי, ויוצאת.
עילי קופא לרגע ונושם עמוק ויוצא אחריה.
מעבר מוזיקאלי תוך כדי שהאור יורד.

תמונה 5

המקום "בית יגעת ומצאת." חדרו של קרני מרוהט פשוט וצנוע.
קרני יושב ומעשן קנאביס. נראה שעבר שבץ מוחי קשה. סנטרו עקום ועיניו בולטות, פגם בהליכתו, ורואים עליו שעבר סבל רב. הוא נרגש.
*דיבורו לא ברור, לפחות בהתחלה. ומדי פעם המילים משתבשות לו.
בטקסט להלן אין הדגשות מיוחדים או הוראות באשר לאופן דיבורו.
נתון זה ייקבע על ידי המבצעים.

עילי נכנס לחדרו של קרני חבוש בקפוצ'ון הרגיל (אותו אחד שהוא מסתובב אתו בבית) רואה את קרני ומיד מפנה את ראשו לעבר אמו ומסמן לה להיכנס.

קרני: (חושב שעילי מפנה את ראשו ממנו) תסתובב אלי ילד, אני הוא שצריך להתבייש...

{עילי פונה אליו.
קרני מביט בעילי ובוחן אותו.}

קרני: (בקול צרוד.) השתנית במהלך הימים.

עילי: כי הייתי שקוף, ופתאום אתה רואה אותי?! אין לי מה להגיד לך.

קרני: באת, אז אני בטוח שיש.

{אחרי שתיקה קלה}

קרני: (לאודיה) אני מרגיש שיש לך הרבה מונולוגים אליי, בטוח... שבמשך הזמן גם את אגרת ערימות של טינה כלפיי. תרגישי חופשי לשחרר טינה אחרי טינה, אני בטוח שכול הטינות מוצדקות מאוד.

אודיה: (לעילי. לוחשת) לא הבנתי את הדיבור שלו...

עילי: שאנחנו יכולים להרגיש חופשי לדבר אתו.

אודיה: (לקרני) למה?!

קרני: זאת השאלה הקשה ביותר ששמעתי בחיי.

- עילי:** (שהתקרב לאביו. בצורה גסה.) למה לא טלפנת לאמא?!
- קרני:** עוד שאלה קשה...
טלפנתי... השבץ, לא אפשר לי ל... להבין אותי... (מסמן, לדבר)
- {קרני מוציא סיגריית קנאביס נוספת, מנסה להדליקה ולא מצליח.}**
- קרני:** הקנאביס הזה יכול לעשות דברים נחמדים למצבי הרוח...
זה משפר את הדיבור, טוב לתהפוכות הנפש והגוף, ומוסיף ביטחון.
כדאי שתנסה. יעזור לך לצאת מהבית.
- עילי:** אתה עוד מתפלסף איתנו?
- קרני:** הגיע הזמן שתסיר את הכיסוי מעל הפנים.
- עילי:** למה להסיר אותו?!
- אודיה:** (לעילי באזרה) עילי!
- קרני:** אתה מזמן כבר לא צריך אותו יותר.
- עילי:** כי עכשיו אתה רואה את עצמך בי, כזה מעוות?
- אודיה:** ביקשת, באנו לראות אותך, למה פעם אחרונה?
- קרני:** לא קראתי לכם כדי שתסלחו לי, אני מכבד ומבין את הזעם שלכם.
ביום שעזבתי אתכם...
- אודיה:** (לעילי) אני לא מבינה כלום.
- עילי:** (לקרני) למה?
- קרני:** (מסתכל על אודיה. מעשן.) אני אשתדל לדבר הכי ברור שאני יכול...
(מצחקק. מצביע על סיגריית הקנאביס) זה טוב, הדבר הזה...
באותו בוקר ארוך... שיצאתי מהבית... הרגשתי שמהו עומד
להתרחש...
- אודיה:** זאת לא סיבה.
- קרני:** תקשיבי עד הסוף, לפני שיגיע הסוף.

- עילי:** בטלפון לא יכולת להוציא הגה ועכשיו אתה...
- קרני:** (משתעל ושואף מהסיגריה.) גם אני התאכזבתי מעצמי בגלל שלא יכולתי לעמוד בפניכם ולספר לכם את האמת בפרצוף. העדפתי שתאשימו אותי בנטישה, בריחה ובכל מה שתבחרו, בחרתי לבלוע הכול... ולהיעלם. התביישתי בעצמי! והיום רציתי לראות אתכם עוד פעם אחת לפני שהכול ייגמר.
- אודיה:** אתה לא תצליח להצדיק את המעשה שעשית ברחמים עצמיים.
- קרני:** (מתפלא, ובזלזול) עשיתי?
- אודיה:** אלא מה? אני עשיתי!?
- קרני:** עוד נגיע לזה.
- אודיה:** למה קראת לנו?
- עילי:** כדי להשקיט את המצפון שלך? לעורר בנו רחמים? המראה שלך לא הופך אותך פתאום לאבא חם ואוהב.
- אודיה:** ויתרת על הזכויות והחובות הבסיסיות כאב ובעל.
- עילי:** (לקרני) פעם סיפרת לי שהייתה לך מריבה קשה עם אביך, והוא הרחיק אותך מכל קשר אתו למשך שנים.
- קרני:** אני כאבא לא שונא אותך, אולי היו לי ציפיות גבוהות ממך, כמו במקרה של אבא שלי, אבל אני יודע שאבא שלי אהב אתי. (מהנהן) אני שמח שאתה זוכר...
- עילי:** ואתה לקחת את הסיפור של אבא שלך והלבשת אותו עלי וגרמת לקרע עמוק במשפחה! שני דברים איומים עשית בחיים, חנקת אותי, ועזבת בלי לומר מילה לאמא.
- קרני:** (מהנהן) נכון... אגב, קראתי את השיר שכתבת והזדהיתי אתו.
- עילי:** היית פעם הגיבור שלי. אני לא יכול לזהות בך עוד את האבא שהיה לוקח אותי לטיולים ומסביר על כל צמח וכל אבן בהרים, משחק איתי קלפים ליד המדורה עד שהייתי נרדם לך על הברכיים.

- קרני:** נכון... כן-כן...
- עילי:** למה חנקת אותי?
- קרני:** לא התכוונתי להרוג אותך, רציתי לנער אותך חזק כדי שתרגיש מה זה לרצות לחיות, כדי שתוכל לצאת.
- עילי:** לנער? ... בולשיט! זה היה האגו, הגאווה והציפיות שלך ממני שלא התגשמו. אני לא מה שרצית שאהיה. ובשנה האחרונה ראיתי בהבלטה את השנאה שיצאה לך מהעיניים.
- (פונה לאודיה) בימים האחרונים ראיתי אותך מהצד, הולכת כל הזמן לדלת לבדוק אם הוא בפתח וכאב לי הלב עליך.
- אודיה:** לפעמים היה נדמה לי שאני שומעת דפיקות.
- עילי:** אתה מבין איזה מפח נפש עשית לה?
- קרני:** חשבתי והאמנתי שכשתראו אותי תרצו לשמוע את הצד שלי... (מתקשה להמשיך) ידעתי שמשהו יקרה, שהמוות ידפוק לי בחלון ביום מין הימים, בין אם ארצה בכך ובין אם לאו. אחרי כמה התקפי חרדה של הימים האחרונים, החלטתי לקבל אותו בברכה והגעתי לכאן.
- עילי:** (לאודיה) הנה את רואה איך הוא מנסה לחפות על מעשיו?
- אודיה:** הייתי אישה כל כך גרועה שלא הגיע לי טלפון אחד ממך?
- קרני:** צודקת.
- אודיה:** חשבתי שיצאת לנשום את החופש. הפלת עלינו חרפה. פגעת! אני באתי היום לא כדי לראות אותך, באתי להגן על עילי.
- קרני:** תמיד הגנת עליו יותר מידי, תשחררי אותו... איך הוא יכול ללמוד את סוד הקסם הנשי אם הוא כל זמן איתך בבית.
- אודיה:** אתה יודע שאני הייתי קופצת ראשונה לעזור לך כשתיפול.
- קרני:** אודיה... אני עייף, ולא מבקש עזרה.
- אודיה:** ותראה לאן הגעת? לשום מקום! והשום מקום... הוא גיהינום.

- קרני:** (בקושי מחייך) נכון, גיהינום.
(לעילי) הגיע הזמן שתסיר את הכיסוי, תצחק ותהנה.
- עילי:** אתה רוצה לראות את הפרצוף שלי? (חושף את פניו בפני קרני)
 קח, תראה אותי ותקבל את הגועל שיצרת... את הגועל הזה רצית לחנוק למוות!... היית צריך ללחוץ ויותר חזק! (בחיוך ארסי) אתה רואה? אני עברתי תאונה גנטית! אפילו פיקסו לא היה יכול לעוות אותי כך.
- אודיה:** עילי... אין משפילים אדם כשהוא למטה בתחתית.
- עילי:** אז שישתוק!!!
- קרני:** אל תדאגו, קראתי לכם לא בגלל שאני עוד מעט לא...
 קראתי לכם... בגלל "המכתב".
- עילי:** מה?
- אודיה:** על מה אתה מדבר?
- קרני:** "המכתב" שכולם מצפים לו הגיע אלי.
- אודיה:** אתה כשיר?!
- עילי:** איפה המכתב?
- קרני:** באותו בוקר מצאתי אותו חבוי עמוק בתיבת הדואר, היה חבוי ומקופל בתחתית התיבה כחלק מתיבת המכתבים. ומעליו מכתבים אחרים...
- עילי:** איפה הוא?!
- אודיה:** איפה הוא?!
- קרני:** והשם שלי על המעטפה, ומרוב התרגשות, קיבלתי את השבץ...
 לא פתחתי, מהר קיפלתי את המכתב והכנסתי אותו לכיסי, רועד כולי בורח מכם... ומאז לא העזתי לקרוא אותו, רק היום העזתי לפתוח את המכתב וגיליתי.
- עילי:** איפה המכתב?!
- קרני:** כולם נתנו דגימת זרע, ולאף אחד אחר לא הגיעה תשובה מזה שנים.
 למה?!

- עילי:** תפסיק לשחק בנו! איפה המכתב?
- קרני:** אצלי. האנושות משמידה את עצמה ולא יודעים איך לתקן. התרופות, פירות וירקות מהונדסים, זיהום האוויר, מכנסיים צמודים לאשכים, חומרים משמרים במזון, ריסוסי מזון, נס קפה, תרכיזים עם צבעי מאכל, אלכוהול, השמנת יתר, סמים...
- אודיה:** (ביחד עם קרני ועילי) לא רוצה לשמוע...
- קרני:** (ביחד) הסיכויים לפוריות...
- עילי:** (ביחד) תראה את המכתב!
- אודיה:** (בחירוק שיניים, לקרני) שתוק!!! אני כבר לא יכולה לשמוע אותך...
- קרני:** למה?
- אודיה:** אתה נשמע אדם אכזר וממורמר.
- קרני:** אני האכזר בסיפור?! תתקרבי, אני רוצה ללחוש לך משהו.
- {אודיה מתקרבת אליו}
- קרני:** מי דחס את המכתב עמוק בתיבה הדואר וסידר כך שלא יראו אותו?
- אודיה:** אני לא יודעת. אתה יודע?
- קרני:** למה רצית להסתיר את המכתב?
- אודיה:** (בפליאה) למה שארצה להסתיר?! אולי זאת הוראה שניתנה לשליח שהביא את המכתב?! רגע-רגע, אתה חושב שאני רציתי למנוע... עד לאן אתה מוכן ללכת עם הרוע? (לוחשת לו באוזן) האם שעה אחרי שתמות, או יום, או חודש... מה הוא אורך הפתיל לצאת נשמתך?
- עילי:** תראה כבר את המכתב! ותפסיקו להתלחש!
- קרני:** (לעצמו) כולם משתיקים אותי. המכתב אצלי פה בכיס.
- {עילי מתנפל וממהר לחפש בכיסו של קרני.}

- קרני:** (תוך כדי שעילי מחפש) אתה רוצה גם להרביץ לי? בבקשה, בין כה וכה כולנו חיים-מתים מזמן, וזה חלק מהחיים הארוכים שלנו. גם אני בצעירותי הייתי כל כך רחוק מהמוות, מישהו משחק בנו כרצונו.
- עילי:** באיזה כיס שמת...? (מוצא את המכתב)
- קרני:** איך אמר עומר כיאם? "לפני בואנו לעולם הזה, לא חסר בו דבר, ואחרי לכתנו ממנו, דבר לא יחסר." אני מרגיש ממש את משקל גופי הבלתי האנושי של מלאך המוות. הוא עקב אחריי לכל מקום וחיכה להזדמנות לקחת אותי, אבל לפני זה הוא משתעשע אתי. אחרי עשרים שנה מעניק לי זרע פורה בסוף הדרך.
- עילי:** (אחרי שקרא את תוכן המכתב) איך זה שאין לי אחים או אחיות אם היית פורה במשך כל השנים!?
- קרני:** (מביט באודיה) מתקבל על הדעת שהפגיעה היא גם בביציות של הנשים... האינסוף מחכה להלום ולמחוק את כולם. (מצחקק) בטח אגיע לשם, ואראה... שבאמת אין כלום, סתם חלל שחור שלא קשור לשטיפת המוח שעברנו. לא?
- התחלתי לחשוב על פרחים ועל כל היצורים שחיים ואמרתי לעצמי שיום אחד הכל יעלם, כל האנשים האלה שהולכים להם כרצונם בלי לחשוב על מי שהם, כולם ייעלמו. הרגשתי כל כך רע שהייתי צריך לצאת לרחוב ולנשום קצת אוויר, הרבה פעמים כמעט התעלפתי רק מעצם המחשבה שאני כבר לא אראה אתכם... פתאום גיליתי את המכתב שכולם מצפים לו, מוותר עמוק בתיבה, התרגשתי, לא יכולתי לנשום ואחר כך בא הזעזוע...
- אודיה:** יחסית לאדם שהולך למות, אתה מדבר הרבה!
- קרני:** כן זה היה המונולוג של נשימה אחרונה. (דיבורו מתחיל להיות מקוטע). היום אני מת-גע-גע לאותם ימים של שנות נ-עו-ריי הע-צ-לות. כל יום בדרך לעבודה הייתי מפ-מפ-מפנה את הראש ל-אחור כדי לראות את מלאך המוות, אבל הוא ת-ת-תמיד נעלם מעיני. ומהיום אני רואה אותו מלפנים... הוא כאן. (לאודיה) לא רציתי להמש...
- אודיה:** קום-קום, מספיק דיברת על מוות...

קרני: (מנסה לדבר אל עילי) התקווה... שהעתידי ינצח את העבר ותוכל לכבד את מירנדה, יומך יגיע ותהיה סוס הרבעה של המקום!...

{קרני מתחיל לרטוט ונופח את נשמתו}

עילי: טיפש מי שהמהמר על העתיד... (קולט שאביו נפח את נשמתו)

אודיה: ידע את הסוף.

עילי עוצם את עיניו נושם עמוק, ומשחרר את האוויר באיטיות.
מביט על אביו המת, מסיר את הכיסוי מעל פניו...
אור יורד.

סוף